

De giver i Principet deres Tilslutning til saadan Modificering og afgiver Tilsagn om i 1934—35 at foretage effektive Ændringer i denne Henseende, hvis Hvedeprisen viser en virkelig Opgang sammenlignet med de 6 første Maaneder af Kalenderaaret 1933. Det tilføjes dog, at Tilsagnet ikke skal være til Hinder for, at Landene opretholder Hjemmemarkedet for indenlandsk Hvede, dyrket paa et Areal af samme Udstrækning som hidtil.

Til ovennævnte Forpligtelser er der — efter Forslag fra engelsk Side — knyttet følgende almindelige Forbeholdsklausul:

Det anerkendes, at Forholdsregler vedrørende Hvedearealet og Beskyttelsesgraden i første Linie er afhængig af hvert Lands indenlandske Forhold, samt at Ændring af saadanne Forholdsregler ofte nødvendiggør Lovgivningsmagtens Tilslutning.

Det er ikke desto mindre Hensigten med Overenskomsten, at Importlandene vil undlade at drage Fordel af Udførselslandenes frivillige Eksport-Begrænsning ved at føre deres indenrigske Politik paa en Maade, der vil modvirke Eksportlandenes Bestræbelser for, i alles Interesse, at højne Hvedeprisen til et lønnende Niveau.

Endelig indeholder Akten og et dertil knyttet Bilag (B) med Underbilag Bestemmelser om Nedsættelse af en midlertidig raadgivende Hvedekomité, der skal have Sæde i London. Denne Komité skal bestaa af Repræsentanter for saavel Udførsels- som Indførselslandene i lige Antal og have til Opgave i Samarbejde med Folkeforbundets økonomiske Organisation og det internationale Landbrugsinstitut at overvaage den praktiske Anvendelse af Aftalen. Omkostningerne ved Komitéen antages ikke at ville overstige 60.000 Guldfrancs om Aaret. De enkelte Landes Bidrag fastsættes efter en nærmere angivet Skala, dog skal Minimumsbidraget være 200 Guldfrancs pr. Aar.

Til Slutakten er knyttet en Slutprotokol, hvori det udtales, at Underskrifterne paa Slutakten maa betragtes som meddelt under Henvisning til de af de forskellige Delegerede under Forhandlingerne afgivne Erklæringer, som indeholdes i de officielle Referater fra Konferencen, og som vil være at fortolke i Overensstemmelse med den ovenfor omtalte almindelige Forbeholdsklausul.

Slutningsprotokollen indeholder tillige Bestemmelser om, at Akten skal staa aaben for senere Underskrift og en Udtalelse om, at det underforstaas, at visse Underskrifter er meddelt ad referendum for 15 Dage. Meningen hermed er, at hvis vedkommende Underskrifter ikke tages tilbage inden 15 Dage, anses de som bindende.

De vigtigste af de af forskellige Lande afgivne Erklæringer om visse Forbehold gaar ud paa følgende:

Belgien kan ikke give Tilsagn om ikke at forøge Hvedearealet, men en eventuel Forøgelse vil blive saa lille, at den er uden skadelig Indflydelse. Til Gengæld vil Belgien forpligte sig til aarligt at indføre 37 Mill. bushels Hvede.

Czechoslovakiet kan ikke forpligte sig til at cphæve sin Indførselskontrol, der er nødvendig for at opretholde Valutastabiliteten, saalænge andre Lande af Betydning for Czechoslovaikiets Eksport opretholder Valuta- og Importrestriktioner.

Grækenland forpligter sig til aarligt at indføre 11 Mill. bushels Hvede paa Betingelse af, at det fritages for de Forpligtelser, som i Henhold til Overenskomsten paahviler Importlandene, og forbeholder sig at opretholde sin interne Lovgivning om Hvede.

Den irske Frisat kan ikke forpligte sig til ikke at forøge Hvedeproduktionen, idet Hjemmeproduktionen kun udgør 4 pCt. af Forbruget, og der netop ved en Lov af 1933 er truffet Foranstaltninger til at fremme Produktionen.

Italien forstaar Forpligtelsen til ikke at træffe Regeringsforanstaltninger, der vil have til Virkning at forøge den indenlandske Hvedeproduktion saaledes, at den tager Sigte paa direkte Subsidier til Støtte af Produktion og ikke paa Forholdsregler, som f. Eks. Kreditlettelser, Propaganda etc. Endvidere forstaar Italien Forpligtelsen til ikke at udvide Hvedeproduktionen i det hele taget saaledes, at en Udvidelse, der skyldes *tekniske* Forbedringer, ikke berøres af Aftalen.

Desuden skal en Nedsættelse af Hvedetolden være betinget af Opretholdelsen af en lønnende Pris i Import- og Produktionslandene.

Under Hensyn til Nødvendigheden af at finde Afsætning for Landets egen Høst er det vanskeligt for Italien at paatage sig Forpligtelse til at ophæve Importrestriktioner.

Dernæst har Italien, der oprindelig gjorde sin Tiltræden afhængig af, at alle Eksport- og Importlandene blev Deltagere i Aftalen, (men som senere frafaldt denne Betingelse), forbeholdt sig Ret til, i Tilfælde af at det italienske Marked bliver skadet ved Tilførsler af Hvede fra Lande, som ikke er Deltagere i Aftalen, at træffe saadanne Forholdsregler, som det skønner nødvendigt.